

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Jesus Christus mox à Baptismo suo secessit in desertum, suumque
inchoavit jejunium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

facinoris simulacrum tantarum spectaculorum sit illecebrarum, ut unicum id sufficiat ad demonstrandum nobis vitæ vias, nosque exstimulandum, ut ipsius premamus vestigia: quanta nobis felicitas, si semper nobis versaretur ob oculos. Nonne ergo mea congruant rationi vota, quibus exoptem exhiberi imaginem sancti Joannis actu Baptistantis

Jesum Christum ad Jordanem? Sic satis firmiter nec minus verisimiliter suam agebat & urgebat causam, ut suam in partem inclinaret bilancem; dum Advocatus, qui dicebat pro populo & antiquitate imaginis representantis sanctum Joannem in deserto & suo jejunio, sic cæpit fari, uti intelligetis.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus mox à Baptismo suo secessit in desertum, suumque inchoavit jejunium.

ARTICULUS IV.

Est regula iuris: Accessorium sequitur Principale; adhæc philosophis adagium est: Media ad finem, non sunt ejusdem nobilitatis cum fine. Assentior tibi, ut prudenter fiat imago alicujus sancti, exhibendam illam esse in facto vitæ suæ magis insigni, magis illustri: assentior etiam omnibus, quæ dixisti de excellentia Baptistantis sancti Joannis, tum etiam Salvatoris nostri; horum nihil oppugno, meum potius illis calculum adjicio. Sed nonne vides, hæc omnia non esse nisi accessoria, & Baptismum non esse nisi dispositionem ad eundem in desertum ibique jejunandum, ad pugnandum ibi adversus totum infernum, & gloriosissimas reportandum victo-

rias, de maximis salutis nostræ adversariis? Ecce tibi finem, quem sibi præfigebat, ad quem functio Baptistæ non erat, nisi medium, & consequenter videtur, ipsam inferiorem esse nobilitate.

Nonne legimus in Evangelio, Jesus Christus post Baptismum ductus in desertum ab eodem Spiritu, quem in suo receperat Baptismo; quasi præcipuus effectus, quem producere intendit Spiritus Sanctus in iis, quos possidet, foret, separare illos à mundo, illosque deducere in solitudinem, ut loquatur ad corda eorum, vel ut majori cum securitate conservet sibi possessionem, quæ semper exposita est periculo pereundi quamdiu in medio laqueorum mundi commoratur.

Non

Non opus fuerat Jesu Christo hâc cautelâ, sed præbere voluit sanctissimis quibusque exemplum amandi solitudinem & fugiendi commercium mundi. Confugit ergo ipsemet mox à Baptismo in desertum, ut nos secum illuc deducat, nobisque ostendat, quænam sint vera vitæ solitariae exercitia. Sed quid facit ibi? Tria potissimum, jejunat, orat, pugnat.

Primum ipsius exercitium fuit jejunium, quod incepit septimo die Januarii, & produxit absque ullâ sumptione alimenti corporalis quadraginta diebus & quadraginta noctibus, usque ad decimum quintum diem Februarii, in eodem deserto, in quo sanctus Joannes Baptista omnes suos ab infantia exegerat dies in vitâ austerrimâ. Adrichomius in descriptione Terræ Sanctæ nuncupat desertum hoc Quarentana, dicitque situatum esse inter Jerusalem & Jericho, non procul à Jordane. In deserto hoc Quarentana conficere voluit Jesus Christus quadraginta diæ suum jejunium, sub cujus decursu omnium hominum cognitioni se subtraxit; sed jucundum erat spectaculum cunctis Angelis paradisi, & formidabilis daemones inferni antagonista: oppugnabat ipsos primâ fronte in criminibus & vitiis, quæ cohortes sunt & catervæ ipsorum infernales, quas educunt

ubivis gentium adversum nos, ad ciendum nobis bellum lethale, nostrasque mactandum animas. Ut ergo cuncta domaret vitia unico solo certamine diutius producto, jejunat quadraginta diebus & quadraginta noctibus continuis, absque eo quod quidquam manducaret. Quam validus hic ictus conterens omnia vitiorum monstra conatu unico, nosque docens eâdem vincere ratione!

Siquidem cum verum sit juxta scripturam, quod non sit iniquitas, quæ non prodeat ex adipe, id est, ex carne opipere nutritâ, mox à principio suffocanda & jugulanda illa est, extenuando per sacra jejunia carnem. Munitissima quæque civitas sine pugnâ se dedit & incruento tradit hosti, si hic noverit ipsi subtrahere annonam; & obserratissima quæque iniquitas, cum omnium vitiorum ipsam munientium præsidio, cunctis destituitur viribus, si cogatur diuturno jejunare tempore: decrefcit enim arrogantia & superbia, accrescit humilitas & mansuetudo; sensuum voluptatibus subtrahitur fomes; patienter toleratur cum inediâ fames; non amplius mens est congregare divitias, ut adsit, quod abligurat prodigalitas; natura prostrata se bonâ crederet sorte beari, si daretur duntaxat pane duro cibari; suæ si corpori rescinduntur deliciae, suas mox anima cap

Admiranda
potentia je-
junii contra
dæmones &
vitia.

Quale fuerit
desertum,
quod petiit
Christus post
suum Bapti-
smum.

pit cum Deo in oratione; illicò augetur spiritus, dum imminuitur corpus; & idem jejunium, quod carnis suadet negligere curam, haud difficulter inducit, nostram curemus ut animam, nostræque operosè invigilemus salutem. Apprehendamus efficax hoc medium, facili negotio cuncta superandi vitia per jejunium, aspiciendo & sequendo Salvatoris nostri exemplum.

Ultra septem dies nemo vivere potest naturaliter absque cibo.

Dan. 14.

Sed quare, inquis, usus non est jejunio, quo & nos potuissimus uti, ipsumque imitari? quadraginta dies & quadraginta noctes jejunare nemini servire potest pro exemplo. Siquidem jejunium tale aggredi quis audeat, cum juxta omnes Medicos homo, qui sanâ fruitur corporis habitudine, ultra septem dies non produceret vitam, nisi aliquo se reficeret alimento? Et hinc, quando Daniel sex dies jejunârat in lacu leonum absque ullo cibo, misit ipsi Deus prophetam Habacuc, ad afferendum illi die septimo escas, quibus se reficeret, ne deficeret, & moreretur fame.

Dico, quando homo est sanâ & robustâ præditus corporis habitudine, qualem natura plerumque confert hominibus: Novi enim inventos fuisse, qui tam modicum habebant caloris naturalis; tantam autem copiam humoris viscosi & crassi, qui ita illis nutriendis sufficeret, ut longo

tempore possent vivere, quis ullo indigerent alimento. Historicus quidam affert nobis exemplum alicujus puellæ Anglicanæ, quam asseverat viginti vitæ suæ exegisse annos, abs eo quod unquam vel biberit, vel manducaverit. Alius recenset conspectam fuisse aliam Spiræ, quæ civitas est Germaniæ, circa annum 1550. quæ integris quatuor annis jejunaverit, sine ullius sumptione alimoniam.

Robertus Baconius.

Simon Portius lib. de puella Germana.

Ex tamen hæc non erat, nisi dispositio, vel potius indispositio naturalis, quæ proficiscebatur è corporis habitudine tam debili, ut cum non haberet, nisi scintillam, si ita liceat loqui, caloris naturalis, & magnam humoris unctuosi & phlegmatici abundantiam, quæ debilitate more alicujus lampadis subterraneæ, conservabatur: illis etiam opus non fuerit comedere, sicut aliis ad vivendum, si tamen vita dicenda est, quæ non erat nisi infirmitatis languor, qui exspirabat perpetuò, quin tamen unquam exspiraret.

Sed regula ex hoc statuenda non est, quòd omninò alienum existit à regula communi: hoc solum servit ad insinuandum nobis, quod ejusmodi sint, quorum dispositio naturalis indigeat tam tenui alimento, si suam velint conservare vitam & tueri sanitatem, ut, quod foret aliis maxi-

ma

ma austeritas, quâ plurimum affigerentur, sit pro his lautissima refectio, quâ ab omni eruantur afflictione. Sanctus Paulus desuper hanc statuebat regulam, non minoris prudentiæ, quàm sanctitatis: *Is qui manducat, non manducantem non spernat, & qui non manducat, manducantem non judicet.*

Rom. 14.

Jam dici non potest, jejunium Jesu Christi fuisse effectum naturalem malæ dispositionis naturalis: siquidem is fuit temperie corporis perfectissimâ & vigorosissimâ sanitate; sed multò minus optimæ hujus dispositionis naturalis effectum: siquidem vires naturæ tamdiu conservari non possent absque nutrimento. Oportuit ergo fuisse jejunium prorsus miraculosum ac divinam omnipotentiam ipsius conservasse vitam independentem ab omni naturæ lege, sicut conservat illam Eliæ & Enoch post tot elapsa jam sæcula. Sed dices, quid prodest nobis aspiceret hoc miraculum, cum inimicabile sit nobis, nec à nobis deduci possit in effectum? Servit præcipuè ad manifestandum omnibus hominibus, Jesum Christum esse verum Filium DEI, non quod hæc sola probatio sit demonstrativa: quot enim fuerunt alii in jejniis suis ad miraculum austeri, qui tamen non erant Filius DEI? Sed testimonium hoc conjunctum alteri,

Jejunium Jesu Christi quadragintadiale fuit miraculosum,

nempe voci Patris cœlestis, quæ audita fuit penes Jordanem, sunt velut duo testimonia facientia unam probationem; & hæc probatio tanti fuerit roboris & efficacitæ, ut diabolus ipse, qui maximâ pollet ingenii acrimoniâ, quique penitiori indagine rimatur abstrusissima quæque, ratione quâdam sibi persuaserit, ipsum esse verè Messiam & Filium DEI; ex hoc enim eò processit temeritatis & audaciæ, ut ad melius de hoc se assecurandum, tentatum accesserit ipsum in deserto.

Quæris: quid modò serviat nobis exemplum hoc jejunii quadragintadiale in Salvatore & Domino nostro? servit nobis, ad excitandum nos, non, ut moliamur id, quod fecit ipse, sed ut paulò quid amplius aggredi contendamus, quàm crederemus nostras posse tolerare vires; cum ad oculum pateat nobis, manum DEI tam potenti subsidio succurrere illis, portare qui voluerint pondus jejunii; quodque, cum primitus patriverit hoc miraculum in eo, quem voluit esse nostrum exemplar, argumentum haud leve habemus certitudinis, ipsum semper expeditum fore, ad succurrendum iis, qui sequi voluerint ipsum vel cominus vel eminus.

Quem fructum haurire possimus è jejunio Jesu Christi.

Et quanta nos monent illorum exempla, qui experti sunt potens hoc DEI subsidium in jejniis suis

Nazianz. ad
Hellinum.

Augustin. ad
Cosul. Ep. 86.

Plures jejuna-
runt supra vi-
res suas natu-
rales.

Theodoretus
in philotheo
c. 26.

Jejunium
prodigiosum
S. Simeonis
Stylitæ.

fuis ad miraculum productis? Vide apud S. Gregorium de Nazianzo & contemplare tot solitarios & Eremitas inquilinos, qui exigebant aliquando viginti dies absque cibo. Et post ipsum sanctus Augustinus affirmat, se plures sui temporis cognovisse, qui inviolabiliter hanc in jejuniis suis servabant regulam, quâ obstringebant seipsum, ut non nisi semel cibum sumerent in hebdomada; alios, qui suum profecuti fuerant jejunium usque ad diem decimum, & adhuc alios, qui ad vigesimum; insuper etiam personas fide dignas asseverasse, conspectos esse, qui exacte & ad amissim imitati fuerant jejunium quadragintadiale Domini nostri in deserto. Quis dubitat, quin fuerint tot prodigia, quæ patrare in ipsis placuerit Deo in favorem jejunii, ad manifestè demonstrandum nobis, quàm in acceptis habeat illud?

Sed prodigio majus est, id quod refert Theodoretus de magno sancto, Simeone Stylita, qui exegerit quadraginta novem annos supra columnam suam, alii asserunt, octoginta, vitam ducens adeò austeram, ut horrore concusserit aspicientes. Hic spatio viginti octo annorum jejunabat ordinariè totam quadragesimam integram ad exemplum Salvatoris nostri, omnes quadraginta dies emensus sine ulla mensa, ci-

bo, alimonia. Et exemplo ipsius, quamvis inimitabili, accendebatur tantus in cunctis aliis sui temporis Anachoretis Zelus, ut pauci fuerint conspecti, qui consuetà jejunii lege viverent contenti, quæ unicam de die concedebat refectionem; sed alii protrahabant illud usque ad diem tertium, alii usque ad sextum, & alii ulterius adhuc, juxta quod experiebantur suas à Deo, subsidio inusitato conservari vires, sapius ad prodigium usque auctas & firmatas.

Non de solo pane vivit homo (responsum est, quo Jesus Christus pudefecit diabolum, quando tentavit ipsum de lapidibus in panem convertendis in deserto) si Deus veller, lapides, ferrum, cuncta metalla, terras, serpentes nobis servire pro alimento, viveremus his æquè lautè ac aliis dapibus nobis assuetis: imò potest, si velit, conservare vitam nostram, quin indigeamus ullo alimento corporali. Unde vivebant Elias & Moyses toto suo quadragintadiali jejunio, nisi ex familiari cum Deo colloquio? Unde vivebat Catharina de Se-
palladius in
nis, suum profecuta jejunium
Lautiacâ
fine ullo cibo corporali à die ci-
c. 61.
nerum usque ad solemnitatem
Ascensionis, nisi ex usu quotidia-
no sacratissimæ synaxis? unde
vivebat sanctus Abbas Joannes
trium spatio annorum, quos
transcgit

Jejunium
Magdalene.

transiit in jejunio perpetuo, quod nec unica interrupt unquam refectione, nisi solius receptione Eucharistiae, qua singulis solum Dominicis epulabatur splendide; unde vivebat Magdalena per triginta propemodum annos, quos agebat in specu sua, in terra Salviorum, abscondita in visceribus horribilis cujusdam rupis, velut columba solitaria in foraminibus petrae, sed rupis adeo sublata a terra, ut nullum habere potuerit commercium cum ullo mortalium, quorum fortassis etiam nec unico, ubi lateret in terris, patebat: unde vivebat ipsa, nisi e suavi harmoniae caelestis concentu, cum pro more inolito septies de die venirent Angeli recreatum illam jucundissimam vocum suarum melodiam, & decantatum ac modulatum cum ipsa laudes DEI, sicut septies de die Ecclesia divina decantat officia. Hoc est, quod Petrarca suis versibus ita exprimit: *Septemque die subvecta per horras, Angelicos audire Choros &c.*

Petrarcha.

Admiramur
tantum, non
volumus imi-
tari sanctos.

Eheu! Nos sumus modo tam corporei, tamque immergi materiae, ut aspiciamus haec exempla velut res quasi incredibiles; vel si absolute illis fidem abnuere non audemus, utpote nimiam testimoniorum auctoritate firmatis, contenti sumus admirari il-

las, & cogitamus illas tantum nos transcendere, nobisque superiores esse, quantum recedunt a temporibus, quae tenemus; ita ut ne quidem per somnium occurrat nobis, de admoventi manu in re minima ad imitandum illas. Adhaec videtur, non deesse nobis animum illarum prorsus abolendi memoriam, ad removendum per hoc a nobis probrum, quod inuritur nobis, dum illas prorsus a nostris exclusimus exercitiis. Eheu! Non nisi tenuis nobis restat memoria solitudinis & jejunii Salvatoris nostri in antiqua hac imagine sancti Joannis Baptistae representante ipsum in deserto suo: an hanc ipsam quoque vultis auferre nobis? an dicatur, nos amplius nil conspecturos ante oculos nostros, quo illius suscitetur memoria, nosque nihil amplius admissuros cogitationis de ipsa? Ecce quamobrem, cum assentiri non valeam huic, quam proponis, mutationi, stem & concludam pro conservatione antiquae nostrae imaginis S. Joannis Baptistae, quae saltem conservat nobis memoriam antiquae nostrae obligationis; Et si unica haec ratio non sufficeret, confirmo illam per aliam, uti percipies.

Ecc

ARGU-